

NANDO, WE'RE HOME

A Return To The Place That Called First

Ferdinando Frega – Nando the Scribe

Gillettenarrative.com

GILLETTE: NANDO, CHÚNG TA VỀ NHÀ RỒI

Đã nhiều tuần nay, một khoảnh khắc trong đời cứ trở lại với tôi. Đó là năm 1993, và để dự buổi ra mắt một hệ thống cạo râu mang tính cách mạng vào thời ấy, cha tôi và tôi bay đến Washington. Ông cứ hỏi tôi có vui không, và ông mỉm cười. Tôi không thường thấy ông như thế, và điều đó khiến tôi tò mò — như thể ông đang chờ đúng thời điểm để nói với tôi một điều quan trọng.

Một buổi chiều, sau giờ làm, chúng tôi đi dọc một bên tàu bên sông. Ông nắm lấy tay tôi, kéo tôi lại gần, và nói:

“Nando... chúng ta đang ở Mỹ. Nando... chúng ta về nhà rồi.”

Ông hạnh phúc — đôi mắt rung rung, gần như xúc động, gần như sắp khóc. Nhưng tôi còn quá trẻ để hiểu ông thật sự muốn nói gì bên ngoài những lời ấy.

Hôm nay, tôi không thể quên điều đó. Đã gần bảy tháng nay ký ức này cứ trở lại, xoay vòng trong đầu tôi. Ba mươi ba năm đã trôi qua, và ông đã đi được một năm. Nhưng tín hiệu của ông thật to và rõ: ông muốn tôi hiểu rằng tôi phải sẵn sàng ra đi lần nữa — để trở về nhà. Ngôi nhà đã không đón tôi 61 năm trước chỉ vì một lỗi của con cò FedEx... nhưng đó là một câu chuyện khác.

Ở đây, tại Ý, tôi thấy mình như bị nhốt trong một thùng trái cây — bị giam hãm bởi một thứ chưa bao giờ thuộc về tôi.

Tôi sẽ đến đó bằng cách nào, tôi không biết. 70 USD mỗi tháng là nguồn lực duy nhất của tôi, và tôi không chạy theo ai vì tiền. Tôi chỉ chạy theo những người phụ nữ đẹp — nếu họ thông minh. Không phải một thói xấu, mà là một niềm đam mê. Một món nợ ân tình với người không bao giờ cần quảng cáo — người phụ nữ vẫn tồn tại ngay cả khi đứng một mình.

Và khi cuối cùng tôi bước vào một căn phòng nào đó bên ấy, tôi sẽ có ba quả ớt Calabria trong túi. Tôi sẽ tự giới thiệu bằng câu:

“Đây là lửa — thứ duy nhất giữ cho chúng ta sống và giữ cho chúng ta khỏi đau ốm. Nó bắt đầu ở miệng và kết thúc ở mông. Chỉ đừng bao giờ để đối thủ biết.”

Nando